

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 35Ek/2117/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122385075
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6122385075.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Marián E. - E., Q. XX, XXX XX Q., H.: XX XXX XXX, právne zastúpený: JUDr. Dušan Pavčík, advokát, Kuzmányho 57, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 31 262 961, proti povinnému: Investičná Správcovská s.r.o., Popradská 56, 040 01 Košice, IČO: 44 484 011, o vymoženie 7 612,20 eur s príslušenstvom, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Ing. Bohumil Hušťák, Žriedlova 3, 040 01 Košice, IČO: 17 072 735, pod sp. zn. 64EX 685/2022, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 35Ek/2117/2022 zo dňa 13.01.2023, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného zamietal.

II. Súd oprávnenému priznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania vo výške 157,43 eur, ktoré budú od povinného vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

odôvodnenie:

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 13.01.2023 uznesenie, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. V odôvodnení, za použitia ustanovení § 61k ods. 1, ods. 2 a ods. 5, § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), konštatoval, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom, ktorý ale nebol dôvodný. Uviedol, že povinný sa domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu zániku vymáhaného nároku jednostranným započítaním pohľadávok pred začatím exekúcie.

2/ Exekúcia je vedená na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 31Cb/59/2019 zo dňa 06.9.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č.k.4Cob/3/2022-248 zo dňa 17.05.2022. Žalobcovi bola exekučným titulom uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní oprávnenému) sumu vo výške 7 612,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 7 612,20 eur od 01.12.2018 do zaplataenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur. Vyšší súdny úradník v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie dôkazné bremeno zaťažuje v exekučnom konaní povinného. Zánik pohľadávky započítaním je upravený v § 580 OZ, pričom v § 61e Exekučného poriadku, v znení účinnom od 01.04.2017, právna úprava jednostranného započítania vzájomných pohľadávok oprávneného a povinného, po začatí exekúcie obmedzuje uplatnenie jednostranného započítania pohľadávok len na pohľadávky priznané povinnému exekučným titulom, t. j. na judikované vzájomné pohľadávky povinného voči oprávnenému. Inak povedané, § 61e Exekučného poriadku pre svoje uplatnenie vyžaduje, aby k započítaniu došlo „až po začatí exekúcie“, pričom „začatím exekúcie“ sa rozumie až „doručenie upovedomenia o začatí exekúcie exekútorovi“ v zmysle § 57 ods. 1 Exekučného poriadku a aby povinný predložil vykonateľný exekučný titul, v ktorom je povinnému priznaná započítavaná pohľadávka. Pokiaľ by k započítaciemu prejavu došlo „pred začatím exekúcie“, nemožno postupovať podľa § 61e Exekučného poriadku. Na započítací prejav, ktorý bol uskutočnený pred začatím exekúcie sa

ustanovenie § 61e Exekučného poriadku nevzťahuje. Preto musí v takomto prípade exekučný súd vykonať prieskum tohto hmotnoprávneho úkonu a jeho právnych následkov na vymáhanú pohľadávku. Vo vzťahu k započítaniu nejudikovanej pohľadávky povinného sa však vyžaduje, aby táto pohľadávka oproti judikovanej pohľadávke, ktorá sa vymáha v exekúcii, bola dostatočne preukázaná. V dôsledku uvedeného sa tak na povinného kladú vyššie nároky pri preukazovaní svojej pohľadávky tak, aby záver o danosti pohľadávky povinného, ktorú uplatňuje k započítaniu, bol jednoznačný, pretože záver o tom, že došlo k započítaniu má závažný (nereparovateľný) dopad na oprávneného z exekučného titulu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 359/2020 - 40 zo dňa 22. 06.2021).

3/ Preskúmaním spisového materiálu spolu s predloženými dôkazmi mal vyšší súdny úradník za preukázané, že vymáhanú pohľadávku povinný mienil započítať úkonom - „Započítanie pohľadávok jednostranným právnym úkonom zo dňa 14.03.2022“ voči svojej pohľadávke vo výške 45 367,52 eur, titulom neuhradenej faktúry č. FV220005 so splatnosťou dňa 14.03.2022. S poukazom na uvedené konštatoval, že k započítaciemu prejavu zo strany povinného došlo v čase pred vydaním rozsudku odvolacieho súdu (Krajského súdu v Košiciach, č.k.4Cob/3/2022-248 zo dňa 17.05.2022). Dôvodom podania návrhu na zastavenie exekúcie môže byť existencia tých skutočností, ktoré nastali až po jeho vzniku. Ak by existovali pred vznikom exekučného titulu, nie je možné ich uplatniť v exekučnom konaní, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Pre pochopenie účelu exekučného konania súd poukazuje na to, že civilné konanie sa delí na základné (vyhľadávacie), v ktorom sa poskytuje procesná ochrana ohrozenému alebo porušenému subjektívnemu právu alebo právom chránenému záujmu, a na vykonávacie (exekučné) konanie, v ktorom dochádza k uskutočneniu núteného výkonu subjektívneho práva z vykonateľného rozhodnutia, ak nebolo povinnou stranou splnené dobrovoľne. Z dôvodu, že v rámci exekučného konania je predmetom rozhodovania nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného rozhodnutia, v tejto fáze konania preto nie je priestor na rozhodovanie o skutočnostiach, o ktorých sa rozhoduje v pôvodnom konaní. Preto ak povinný namietá vyššie uvedené a ide o skutočnosť, ktorá nastala pred vznikom exekučného titulu, tá mala byť zo strany povinného namietaná v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu exekučného titulu, teda v základnom konaní, avšak povinný túto možnosť nevyužil.

4/ Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie uviedol i ďalšie skutočnosti, ktoré mali preukazovať nedôvodnosť priznaného nároku oprávneného (prehlásenie Ing. Kristana, že nebol oprávnený dielo prevziať či odborné vyjadrenie k vadám diela), a ktoré majú byť prejednané v rámci dovolacieho konania. Tieto námietky však vyšší súdny úradník neskúmal, keďže exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal a nemôže naprávať prípadné chyby a nedostatky rozhodnutia, a teda ani rušiť rozhodnutia iných orgánov. Súd je viazaný spôsobilým exekučným titulom, pričom platí prezumpcia správnosti právoplatného rozhodnutia, pokiaľ sa zákonom predvídaným spôsobom nepreukáže opak. Úlohou exekučného konania tak nie je opätovné riešenie sporov, resp. skúmanie rozhodnutí vydaných v iných konaniach a ich prípadné rušenie, ale nútený výkon nárokov priznaných právoplatnými a vykonateľnými exekučnými titulmi. Pokiaľ ide o podanie dovolania tu súd poukazuje na Exekučný poriadok, ktorý síce nešpecifikuje, ktoré konkrétne skutočnosti bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, avšak z dôvodovej správy, literatúry (napr. C.H. Beck, Exekučný poriadok - Komentár, 3. vydanie) či konštantnej judikatúry (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 3/2011 z 28.03.2012) vyplýva, že k takým patrí napríklad premĺčanie, nedostatok hmotnoprávnej legitímácie, dôvody vyplývajúce z insolvenčného práva, ale aj iné skutočnosti, pre ktoré sa nemala exekúcia vôbec začať (neexistencia exekučného titulu, exekučný titul dosiaľ nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, rozhodnutie nie je materiálne vykonateľné a pod.), a iné. S určitosťou medzi dôvody na zastavenie exekúcie nemožno zaradiť dovolanie, ktoré nemá suspenzívny účinok, a teda skutočnosť, že povinný podal dovolanie nespôsobuje nevykonateľnosť exekučného titulu a nie je ani dôvodom, ktorý bráni vymáhateľnosti exekučného titulu, preto takéto podanie nemá vplyv na prebiehajúce exekučné konanie, ktoré je vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorý nebol zrušený, ani zmenený.

5/ V prípade, že by dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), taká skutočnosť by mala za následok vydanie upovedomenia o odklade exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku súdnym exekútorom. Súdu však nebolo preukázané rozhodnutie dovolacieho súdu o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, ktorý by odôvodňoval postup podľa § 61h Exekučného poriadku, teda odklad exekúcie do času, kým nebude rozhodnuté o samotnom dovolaní. Tak ako podanie

dovolania, tak aj prípadné podanie návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu nie je prekážkou vo vymáhateľnosti exekučného titulu, resp. exekučných titulov, a preto súd nepovažuje tento dôvod povinného na zastavenie exekúcie za opodstatnený. Nad rámec uvedeného súd dopĺňa, že povinný ani len nepreukázal podanie dovolania.

6/ Vyšší súdny úradník po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a návrhom povinného na zastavenie exekúcie mal nesporne preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú v exekučnom titule nesplnil. Z uvedeného vyplýva, že exekúcia a aj exekučné konanie sa teda začali dôvodne. Povinný vo svojom podaní nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, preto súd podaný návrh na zastavenie exekúcie považuje za nedôvodný. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že nakoľko nebola zo strany povinného naplnená podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

7/ Voči uzneseniu podal povinný sťažnosť, nakoľko nesúhlasil so záverom súdu, že nepreukázal zánik vymáhanej pohľadávky. Zopakoval, že k započítaniu jeho pohľadávky došlo jednostranným právnym úkonom 14.3.2022, teda pred začatím exekúcie a preto nie je možné v danom prípade dotknuté ustanovenie § 61e Exekučného poriadku aplikovať. Mal za to, že došlo k splneniu všetkých náležitostí a právne účinky započítania nastali, a to ešte pred začatím exekučného konania, keď sa pohľadávky stretli a súčasne boli splnené všetky predpoklady pre započítanie: vzájomnosť pohľadávok, plnenie rovnakého druhu, spôsobilosť pohľadávok na započítanie a prejav smerujúci k započítaniu (z jeho obsahu bolo zrejmé najmä to, ktorá pohľadávka sa uplatňuje na započítanie, v akej výške, proti ktorej pohľadávke veriteľa). Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 20.12.2011, sp. zn. 6 M Cdo 12/2010, podľa ktorého povinný má právo po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podať na súd v stanovenej lehote námietky proti exekúcii, v ktorých môže okrem iného uvádzať aj to, že po začatí exekúcie došlo k zániku vymáhaného nároku. Zánik judikovaného práva môže nastať nielen splnením záväzku, ale akýmkoľvek iným spôsobom, ktorý predpokladá zákon. Povinný teda môže namietkať, že zánik vymáhaného nároku nastal započítaním jeho vzájomnej pohľadávky s vymáhanou. Poukázal i na rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Cdo 3799/2007 z 24.02.2010: „Námietka započítania je adresný jednostranný (prípadne dvojstranný) hmotnoprávny úkon ktorým ten, kto takýto úkon vykonal, prejavil vôľu k započítaniu svojej pohľadávky voči pohľadávke toho, komu je úkon adresovaný. Forma právneho úkonu započítania nie je predpísaná, musí spĺňať všeobecné náležitosti stanovené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a z jeho obsahu musí byť zrejmé, aká pohľadávka a v akej výške sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa. Zánik započítaných pohľadávok v rozsahu, v akom sa vzájomne kryjú, nastane okamihom, keď sa stretli.“, a na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.04.2006, sp. zn. 1Obdo V 13/2005, podľa ktorého nemožno súhlasiť s právnym názorom odvolacieho súdu, že sporná pohľadávka sa stane pohľadávkou až rozhodnutím súdu. Pohľadávka nepochybne môže existovať bez ohľadu na to, či to deklaruje nejaké rozhodnutie súdu alebo iného orgánu, ako aj bez ohľadu na to, či to dlžník uznáva alebo nie. Predsa záväzok (záväzkový vzťah spravidla) nevzniká na základe rozhodnutia súdu, ale právo na plnenie (pohľadávka) vzniká spravidla z právnych úkonov (§ 488, § 489 Občianskeho zákonníka), a to objektívne a súdne rozhodnutie až následne deklaruje existenciu (ale nezakladá vznik) príslušného právneho úkonu a deklaruje už existujúcu povinnosť (napr. povinnosť zaplatiť) plniť, a to aj s príslušenstvom (úroky sa prisudzujú nie odo dňa vydania súdneho rozhodnutia, ale odo dňa, keď je dlžník v omeškaní).

8/ Na základe uvedeného mal za to, že zánik pohľadávky jednoznačne preukázal započítacím úkonom zo dňa 14.3.2022. Na započítanie, ako jednostranný právny úkon sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka, pretože ho možno vykonať aj proti jeho vôli. Započítací prejav možno uplatniť potom, keď sa pohľadávky stretli, a to od okamihu splatnosti pohľadávky, ktorá sa stala splatnou ako posledná. Vtedy dôjde k zániku pohľadávok v dôsledku započítania, a to v rozsahu, a akom sa tieto navzájom kryjú. Ak je niektorá z nich vyššia, zaniká len do výšky započítavanej protipohľadávky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 11/2008 zo dňa 26.05.2010). Napriek podrobnej úprave započítania je použitie započítania častokrát v praxi spojené s jeho nepochopením zo strany podnikateľov. Častým omylom je domnienka, že započítanie je možné len so súhlasom druhej strany, alebo, že započítanie v súdnom spore, či dokonca už v prebiehajúcim exekučnom konaní nie je možné. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil v celom rozsahu a zastavil exekúciu, pretože pohľadávka oprávneného zanikla.

9/ Oprávnený navrhol sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania za vyjadrenie k sťažnosti. Povinný podľa neho celkom odvážne tvrdí, že nemožno súhlasiť s právnym názorom odvolacieho súdu, že sporná pohľadávka sa stane pohľadávkou až rozhodnutím súdu. Zvyšok odôvodnenia sťažnosti predstavovala právna teória upravujúca predpoklady započítania, vrátane judikatúry slovenských i českých súdov, ktorá však vo vzťahu k dotknutému exekučnému konaniu nie je relevantná. Oprávnený preto považoval celú sťažnosť povinného za vecne prázdnu, bez náležitého argumentačného a racionálneho základu s absenciou v jeho prospech stojaceho práva. Mal naďalej za to, že žalovanému, žiadna pohľadávka titulom zmluvnej pokuty s omeškaním odovzdania diela nikdy nevznikla. Uvedenú skutočnosť potvrdzujú aj rozhodnutia, ktoré v konaní predložil ako exekučný titul (rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 31Cb/59/2019 zo dňa 6.9.2021 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 17.5.2022, sp. zn. 4Cob/3/2022). Obe zhodne uviedli, že k omeškaniu s dodaním diela nedošlo a toto bolo dodané včas, a to tak ako to bolo v predzmluvnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným objednávkou dohodnuté. Žalovaný si teda započítal neexistujúcu pohľadávku bez právneho titulu. Preto sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou exekučného súdu v napadnutom uznesení a poukázal i na argumentáciu súdu (vyššieho súdneho úradníka) v (inom) exekučnom konaní, sp. zn. 14Ek/2192/2022, resp. 64EX 874/22, kde exekučným titulom je uznesenie Okresného súdu Košice II, sp. zn. 31Cb/59/2019-266 zo dňa 2.8.2022, ktorým súd rozhodol o výške trov konania, a ktoré sa predmetného exekučného konania bezprostredne týka. Exekučný súd vo svojom rozsiahlom odôvodnení k tvrdenia povinného, okrem iného uviedol: „Predpokladom pre kvalifikované uplatnenie inštitútu započítania pohľadávky povinným je existencia pohľadávky priznanej, judikovanej súdom, prípadne pohľadávky uznanej dohodou účastníkov právneho vzťahu, prípadne iným uznaním takejto pohľadávky, alebo ak túto pohľadávku druhá strana nepopiera. V uvedenom prípade nemohlo dôjsť k platnému jednostrannému započítaniu pohľadávky, nakoľko existuje dôvodná pochybnosť o výške ako aj o samotnej existencii pohľadávky uplatnenej povinným voči oprávnenému, pohľadávka povinného nebola priznaná súdom, resp. nebola ako záväzok uznaná oprávneným, čoho právnym následkom je skutočnosť, že nespôsobilú pohľadávku nie je možné prostredníctvom započítacieho prejavu použiť ako okolnosť spôsobujúcu zánik vymáhaného nároku. Súd konštatuje, že k zániku pohľadávky oprávneného jednostranným započítaním nedošlo, a exekúcia je naďalej dôvodná.“ Oprávnený považuje predmetné rozhodnutie za zákonné a správne. Oprávnený si zároveň v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, uplatňuje ďalšie trovy exekúcie, ktoré mu v spojení s podaním návrhu na zastavenie exekúcie zo strany povinného v konaní vznikli.

10/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

11/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

12/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14/ Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

15/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania,

ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Preto na podporu správnosti napadnutého rozhodnutia sudca už len doplní nižšie uvedené.

16/ Povinný v sťažnosti opakovane tvrdil, že došlo k zániku vymáhanej pohľadávky na základe jednostranného započítania, vykonaného započítacím úkonom dňa 14.03.2022. Svoje tvrdenia zakladal na právnej teórii týkajúcej sa predpokladov jednostranného započítania a rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR (ale i rozsudok NS ČR). V prvom rade súd uvádza, že námietka povinného o nemožnosti použitia ustanovenia § 61e Exekučného poriadku na prejednávajúcu vec, nie je namieste, nakoľko rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo na tomto ustanovení založené (nebolo nosným dôvodom zamietnutia návrhu na zastavenie exekúcie). Naopak, vyšší súdny úradník poukázal, že námietka jednostranného započítania je možná, ak k nemu došlo ešte pred začatím exekučného konania, avšak posudzovanie takého započítania sa riadi prísnejšími nárokmi na povinného, ktorý musí preukázať nielen vykonanie započítacieho úkonu, ale najmä nespornú existenciu svojej započítavanej pohľadávky. Je tomu tak preto, že záver exekučného súdu, voči ktorého rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok, o tom, že došlo k započítaniu a teda k zániku pohľadávky oprávneného, má závažný dopad práve na oprávneného, ktorý na rozdiel od povinného disponuje exekučným titulom, t.j. jeho pohľadávka bola judikovaná súdom (jej existencia a výška bola súdom aprobovaná, deklarovaná). Exekučný súd nemá vytvorený priestor na vykonanie rozsiahleho dokazovania, a to i z dôvodu, že v exekučnom konaní sa neuplatňujú ustanovenia CSP o prostriedkoch procesného útoku, ani o prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii (§ 200 Exekučného poriadku). Exekučný súd preto neprihliadne na jednostranné započítanie nejudikovanej pohľadávky v sporných prípadoch, ktorým je i táto exekučná vec, pretože oprávnený popiera existenciu pohľadávky, ktorú povinný započítal na judikovanú pohľadávku oprávneného. Vyšší súdny úradník správne poukázal na to, že exekučný súd prihliadne na jednostranné započítanie nejudikovanej pohľadávky najmä vtedy, ak nejudikovanú pohľadávku protistrana uzná, resp. ak ju nepopiera alebo ak ide o nesporné prípady, keď nejudikovaná pohľadávka je v konaní preukázaná s dostatočnou istotou oproti judikovanej pohľadávke, čo vychádza i z aktuálne platnej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. III. ÚS 359/2020 zo dňa 22.06.2021).

17/ Započítavaná pohľadávka povinného mala vzniknúť z titulu zmluvnej pokuty za omeškanie s odovzdaním diela, na ktorú vystavil faktúru č. FV220005 zo dňa 28.02.2022. K existencii nároku na zmluvnú pokutu zároveň v návrhu na zastavenie exekúcie predložil prehlásenie Ing. Kristana preukazujúce, že nebol oprávnený dielo prevziať a odborné vyjadrenie k vadám vykonaného diela. K tomu oprávnený uviedol, že povinnému nikdy žiadna pohľadávka titulom zmluvnej pokuty s omeškaním odovzdania diela nevznikla, čo potvrdzujú aj rozhodnutia, ktoré sú v tejto veci exekučným titulom. Súd nahliadnutím do rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 31Cb/59/2019 zo dňa 06.09.2021 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4Cob/3/2022 z 17.05.2022, na podklade ktorých sa vedie toto exekučné konanie zistil, že súdy sa zaoberali práve otázkami riadneho ukončenia a odovzdania diela. Pritom prijali záver, že povinný (v postavení žalovaného v základnom konaní) neuniesol dôkazné bremeno, že Ing. Kristan nebol za žalovaného oprávnený prevziať dielo a tiež nepreukázal, že dielo nezodpovedalo projektovej dokumentácii, ani že malo vady (pričom súdy sa v základnom konaní vysporiadali i s odborným vyjadrením, ktoré žalovaný predložil, tak, že na neho pri vyhodnocovaní dôkazov vzhľadom na sudcovskú koncentraciu konania neprihliadli).

18/ Možno preto uzavrieť, že o existencii pohľadávky na zmluvnú pokutu, ktorú si povinný jednostranne voči pohľadávke oprávneného započítal, existujú vážne pochybnosti, a to i s poukazom na obsah rozhodnutí, ktoré sú v tejto veci exekučným titulom. Keďže je už samotná existencia pohľadávky povinného na zmluvnú pokutu sporná, pre zánik pohľadávky jednostranným započítaním, na ktoré by exekučný súd prihliadol, nepostačovali tvrdenia povinného, že sa pohľadávky stretli a boli splnené všetky predpoklady na započítanie (vzájomnosť pohľadávok, plnenie rovnakého druhu, spôsobilosť pohľadávok na započítanie a prejav smerujúci k započítaniu), a to ani s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 12/2010, 1MCdo 11/2008 a ani rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Cdo 3799/2007. Uvedené rozhodnutia nepojednávali o (jednostrannom) započítaní pohľadávok v exekučnom

konaní, ktoré sa vedie podľa predpisov účinných od 01.04.2017 (rozhodnutie sp. zn. 6MCdo 12/2010 sa týkalo exekučného konania vedeného podľa Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017, ktoré sa riadi odlišnými pravidlami ako toto exekučné konanie; ostatné rozhodnutia boli vydané v nachádzacom konaní). Preto exekučný súd nepovažoval za skutočnosť, ktorá by mala za následok zánik vymáhaného nároku podľa § 61k ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, úkon jednostranného započítania nespôsobilej pohľadávky, ku ktorému malo dôjsť ešte pred začatím exekučného konania. Tvrdeniu povinného, že jeho pohľadávka na zmluvnú pokutu existuje aj keď nebola priznaná rozsudkom (pretože rozsudky majú len deklaratórnu povahu k čomu odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo V 13/2005), musí súd oponovať, pretože rozsudok súdu môže deklarovať i to, že žalovaná pohľadávka (či už jej výška alebo nárok na ňu) nie je daná (neexistuje), v prípade zamietnutia žaloby. Ak povinný má i naďalej za to, že jeho pohľadávka existuje, prípadne, že pohľadávka oprávneného zanikla jednostranným započítaním s pohľadávkou povinného, na ktoré exekučný súd neprihliadol, môže povinný uplatniť svoj nárok v osobitnom konaní pred všeobecným súdom.

19/ Na základe uvedených skutočností a právnych dôvodov sudca podľa ustanovenia § 250 ods. 1 CSP zamietol sťažnosť povinného ako nedôvodnú.

20/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

21/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

22/ Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

23/ Právny zástupca oprávneného, ktorý bol v sťažnostnom konaní úspešný, si v rámci vyjadrenia k sťažnosti povinného uplatnil trovy právneho zastúpenia za vyjadrenie k sťažnosti povinného. Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 1 definuje, ktoré výdavky oprávneného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní, pričom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie sú to výdavky na jeho zastupovanie. Ustanovenie § 199d ods. 1 Exekučného poriadku ďalej upravuje pravidlá ich náhrady. Keďže si ich oprávnený nevyčísľil, súd mu na základe zásady úspechu priznal nárok na náhradu trov vyplývajúci zo spisu. Vychádzajúc z predmetu konania (istiny 7 612,20 eur), priznal sudca oprávnenému podľa § 199a ods. 1, § 199d ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c/ a § 16 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov náhradu trov konania za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k sťažnosti odmenu vo výške 118,67 eur a 12,52 eur ako režijný paušál za rok 2023 + 20% DPH, t.j. 26,24 eur. Trovy exekúcie oprávneného za vyjadrenie k sťažnosti povinného vo výške 157,43 eur priznané mu týmto rozhodnutím budú vymáhané od povinného na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie vydanom po právoplatnosti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).